

Arrest

nr. 58 149 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Gent, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 4 januari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 augustus 2010, in functie van haar Belgische zoon, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent nam op 4 januari 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 04/08/2010 door (A. H.) (...) geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

X Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet overlegd: stortingsbewijzen of bewijzen van onderhoud.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van verdediging. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij licht haar middel als volgt toe:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat verzoekster geen stortingsbewijzen of bewijzen van onderhoud zou hebben neergelegd.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, gebaseerd op het feit dat verzoekster geen stortingsbewijzen of bewijzen van onderhoud zou hebben neergelegd, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder alvorens een beslissing te nemen, een onderzoek diende te verrichten.

Dat immers bij een eenvoudig nazicht van het bevolkingsregister hij had kunnen vaststellen dat verzoekster sedert augustus 2010 inwoont bij haar naaste Belgisch(e) familieleden te Gent (cf. uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister dd. 6.10.2010).

Dat dergelijk nazicht door verweerder niet is gebeurd.

Dat derhalve, als gevolg van het inwonen op hetzelfde adres, verzoekster als ten laste van haar naaste Belgische familieleden dient te worden beschouwd.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.”

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekster tevens de schending aanvoert van de (materiële) motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

(...)

(De) (...) overwegingen (in de bestreden beslissing) laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid werd geweigerd.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag diende te worden geweigerd.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156,

3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure. 2006, 247.)

Terwijl verzoekster zich evenmin dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om aan verzoekster het verblijf te weigeren.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt dat de motivering dat "verzoekster geen stortingsbewijzen of bewijzen van onderhoud zou hebben neergelegd", 'niet afdoende' en zelfs 'onwettig' is. Echter zonder in concreto te verduidelijken waarom zulke motivering naar haar mening niet afdoende of onwettig zou zijn.

De verwerende partij laat desbetreffend gelden dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden als bloedverwant in opgaande lijn van een familielid van een burger van de Unie, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van 'ten laste zijn van een Belgisch descendent', zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste" zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur

zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidsstoezicht" (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

Verzoekster maakt derhalve allerminst aannemelijk dat de gemachtigde het bewijs van het voorleggen stortingsbewijzen of bewijzen van onderhoud, niet zou mogen opvragen of dat het nemen van een weigeringsbeslissing niet op zulk motief zou mogen steunen.

Terwijl bovendien verzoekster volstrekt ten onrechte voorhoudt als zou 'verweerder hebben nagelaten zich te informeren', er een 'onvoldoende onderzoek' werd verricht, e.d.m.

Zoals blijkt uit de door verzoe[kst]er ondertekende aanvraag van de verblijfskaart (bijlage 19ter) werd haar uitdrukkelijk verzocht ten laatste op 04.11.2010 de volgende documenten over te maken:

"(...) attest geen inkomen noch eigendommen in Turkije, stortingsbewijzen of bewijzen van onderhoud, arbeidsovereenkomst en loonfiches tenlastenemer, attest OCMW dat men niet ten laste is, attest ziekteverzekering."

Verzoekster wist derhalve ter dege welke stukken zij moest voorbrengen, doch zij heeft dit nagelaten. Verzoekster betwist ook niet dat zij geen stortingsbewijzen of bewijzen van onderhoud heeft voorgelegd.

Haar beschouwingen missen dan ook elke grondslag en zijn allerminst ernstig.

Verzoeksters beschouwing als zou zij sedert augustus 2010 inwonen bij haar "naaste Belgische familieleden te Gent" en derhalve, als gevolg van het inwonen op hetzelfde adres, als ten laste van deze familieleden dient te worden beschouwd, kan evenmin afbreuk doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert

Er dient ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed."

2.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), uiteengezet dat verzoekster heeft nagelaten om binnen de vooropgestelde termijn de gevraagde documenten – met name stortingsbewijzen of bewijzen van onderhoud – over te leggen en derhalve niet alle overtuigingsstukken heeft aangebracht die toelaten vast te stellen of zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De Raad wijst er voorts op dat verweerder niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of verzoekster voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of verzoekster zelf de vereiste stukken heeft aangebracht om aan te tonen dat zij aan deze voorwaarden voldoet. De beperking van de bevoegdheid van verweerder vloeit voort uit artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, bepaling waarnaar in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken worden overgemaakt kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze

stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, tot de bevoegdheid van de bevoegde minister of diens gemachtigde. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen komt het verweerder derhalve enkel toe om na te gaan of er voldoende en bewijskrachtige stukken werden neergelegd om het bevoegde bestuur vervolgens toe te laten te oordelen of de verblijfsaanvraag kan ingewilligd worden. In de bestreden beslissing wordt dan ook gesteld dat verzoekster niet heeft *“aangetoond”* dat zij zich in de voorwaarden bevindt om van een verblijfsrecht te genieten en wordt geduid welke overtuigingsstukken ontbreken. Waar verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom zij *“niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie”*, vertrekt zij dan ook van een foutieve beoordeling van de bevoegdheid van verweerder.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. Inzake de bewering van verzoekster dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van een schending van de (materiële) motiveringsplicht wijst de Raad erop dat uit een gezamenlijke lezing van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° en § 4 en van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) volgt dat verzoekster een verblijfsrecht als bloedverwant in de opgaande lijn van een Belgische onderdaan kan laten gelden indien zij ten laste is van een Belgische onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt.

Het komt bijgevolg toe aan de vreemdeling die van oordeel is dat hij op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° en § 4, en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet over een verblijfsrecht beschikt om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die voortvloeien uit voormelde wetsbepalingen.

Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 stelt in dit verband:

“§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschap of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvraag door middel van de bijlage 19ter.

(...)

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. (...)”

Het bewijs vermeld in artikel 50, § 2, 6°, d), van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft betrekking op het bewijs dat de bloedverwant in opgaande lijn ten laste is van de persoon die hij begeleidt of vervoegt.

Op grond van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dient het gemeentebestuur derhalve een verblijfsaanvraag te weigeren indien de aanvrager binnen de drie maanden na de aanvraag geen bewijs overmaakt dat hij ten laste is van de persoon die hij begeleidt of vervoegt.

Verzoekster betwist in wezen het motief dat ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing niet, met name de vaststelling dat zij heeft nagelaten voldoende en bewijskrachtige stukken die aantonen dat zij ten laste is van haar Belgische zoon over te maken. Zij blijft verder in gebreke om aan te tonen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij deze gegevens niet correct heeft beoordeeld of dat hij op onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoekster bij haar zoon en diens vader, broers en zus logeert tijdens haar verblijf in het Rijk, gegeven ten bewijze waarvan zij thans een stuk voegt, niet impliceert dat zij in haar land van herkomst de materiële ondersteuning van haar zoon zou nodig hebben en dat zij aldaar niet zou kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud of niet zou kunnen genieten van een vervangingsinkomen. Documenten die het bewijs leveren van het *'ten laste zijn'* zijn immers documenten die de bevoegde overheid in de mogelijkheid stellen om te verifiëren of de aanvrager de materiële ondersteuning van het familielid nodig heeft teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in zijn land van herkomst (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05).

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.3.3. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de zorgvuldigheidsverplichting miskend werd omdat verweerder naliet haar te horen alvorens over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing en doordat verweerder zelf geen onderzoek verrichtte. Er dient immers te worden benadrukt dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren (*actori incumbit probatio*) en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Tevens moet worden gesteld dat verzoekster de mogelijkheid geboden werd om haar aanvraag te onderbouwen met alle nodige overtuigingsstukken en dat verweerder haar uitdrukkelijk meedeelde welke documenten zij diende voor te leggen. Uit het gegeven dat verzoekster zelf in gebreke bleef om de noodzakelijke overtuigingsstukken bij haar verblijfsaanvraag te voegen kan afgeleid worden dat zij zelf nalatig was of zich onvoldoende informeerde, doch blijkt geenszins dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid. De Raad wijst er verder op dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De Hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247). De uiteenzetting van verzoekster is wat dit onderdeel van het middel betreft dan ook niet dienstig.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

2.3.4. Voorts moet worden gesteld dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK